

Κρήτ.: Ἀποδιαδράπηκα καὶ τοῦ ὄκα πέδε γρόσια. Συνών. ντρέπομαι. 3) Προσβάλλω τινά, καταισχύνω Τήλ.: ἄσμ.

Ἡ κυρὰ Ρήνη - Ἀρετὴ καὶ δέρνει τὸν ὕγιό της, γιὰ τὴν εἶπεν ἄσκημη, γιὰ τὴν εἶπε κούρβα, γιὰ τὴν ἐποδιάντρεψε μέσα ᾿ς τ' ἀρχοντολόγια.

Συνών. ἀποδιαντροπώνω 1, ντροπιάζω.

ἀποδιάντροπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ᾿ποδκιάντροπος Κύπρ. ᾿ποδκιάντραπος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάντροπος.

Ἀναιδής, ἀναισχυντος: Ἄσε τὸν ᾿ποδκιάντραπον! Ἐν ἀντρέπεται! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέντροπος.

ἀποδιαντροπώνω ἀμάρτ. ᾿ποδκιάντραπώνω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποδιάντροπος. Ὁ τύπ. ᾿ποδκιάντραπώνω ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. ἀποδιαντράπην τοῦ ρ. ἀποδιαντρέπω.

1) Καταισχύνω τινά, προσβάλλω: Εἶπεν μοῦ το μέσ' ᾿ς τὸν κόσμον τὸ ἐποδκιάντραπώσέν με. Συνών. ἀποδιαντρέπω 3, ντροπιάζω. 2) Προσβάλλων τινά τὸν ἀναγκάζω νὰ ἐπιδείξῃ συμπεριφορὰν ἀπρεπῆ καὶ ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν αἰδῶ: Πρῶτα ἐν τοῦ εἶπα τίποτε, ὅτι το' ἐποδκιάντραπώσέν με, ἐξητίμασά τον τὸ ἐγὼ (ἐξητίμασα = προσέβαλα, ὕβρισα). Μὲν τὸν λάμνης, μὲν τὸν ἐξητιμάζης, τὸ ἐν-νὰ τὸν ᾿ποδκιάντραπώσης (λάμνης = ἐνοχλῆς, ἐρεθίζης).

ἀποδιαντροπώσυνη ἡ, ἀμάρτ. ᾿ποδκιάντραπώσυνη Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 37.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποδιάντροπος, παρ' ὃ καὶ ᾿ποδκιάντροπος.

Ἐλλειψις πάσης αἰδοῦς, τελεία ἀναισχυντία ἐνθ' ἄν.: Εἶς ᾿ποδκιάντραπώσυνην, νὰ παραδιονῶν-νον ᾿ς τοὺς φτωχοὺς τοὺς ἀρκάτες τὸ π-πελάβιν χωρὶς ζάχαρις καὶ καν-νέλ-λαν! (παραδιονῶν-νον = ἐκ τῆς χύτρας κενώνουν τὰ φαγητὰ εἰς τὰ πιάττα) Κύπρ. || Ποίημ.

Ἀλλοίμονον, κόρη Λενοῦ, ἡ ᾿ποδκιάντραπώσυνη,

ἂν πῇ τῶαί ξαπλωθῇ πολλὰ,

ἐν-νὰ ψωρκάσῃ πὺν καλὰ ἡ νεότη, ἡ παιδικωσύνη

(ἐὰν ἡ ἀναισχυντία διαδοθῇ πολὺ, ἡ νεότης θὰ ψωρεῖ ἀσχηγὰ καλὰ, θὰ διαφθαρεῇ τελείως. παιδικωσύνη = νεότης) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν.

ἀποδιαρμίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διαρμίζω.

Τακτοποιῶ, διευθετῶ: Ἐποδιάρμιοις δὰ μασούρια.

***ἀποδιάρτι** τό, ᾿ποδκιάρτιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. *διάρτι.

Ἡ μετὰ τὴν πλάσιν τῶν ἄρτων ὑπολειπομένη ὀλίγη ζύμη χρησιμοποιοῦμένη εἰς πλάσιν ἄλλου μικροτέρου: Τὸ ᾿ποδκιάρτιν μου τὸ ἔκαμα μὲν πιτ-τακούδαν γιὰ τὸ μωρόν.

ἀποδιασκελῆς ἡ, Κρήτ. ᾿ποδοσκελῆς Πελοπν. (Ξηροχώρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. διασκελῆς. Ὁ τύπ. ᾿ποδοσκελῆς παρετυμολογικῶς πρὸς τὸ πόδι.

1) Τὸ διάστημα τῶν διεστώτων ποδῶν λαμβανόμενον ὡς μονὰς μήκους Πελοπν. (Ξηροχώρ.): Ἀγὸ ᾿ποδοσκελὲς τόπος εἶναι. Συνών. ἀποδιασκελῶμα, ἀποδιασκελωματῆς, ἀποζαλῆς, ἀποσκελωματῆς, διασκελῆς, σκελωματῆς. 2) Διάβασις ὑπερθέν τινος μὲ διανοιγμένα σκέλη, διασκελισμός Κρήτ. Συνών. ἀποδιασκελισμός.

ἀποδιασκελίζω Κρήτ. ᾿ποδκιάδ-δελίζω Κύπρ. ᾿ποδοσκελ-λίττω Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διασκελίζω. Διὰ τὸν τύπ. ᾿ποδοσκελ-λίττω ἰδ. ᾿ποδοσκελῆς ἐν λ. ἀποδιασκελῆς.

Διανοίγων τὰ σκέλη διέρχομαι ὑπεράνω τινός, διασκελίζω ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀποδιασκελίσεν Κρήτ. Μὴν ἀποδιασκελίσῃς τὸ κωπέλλι, γιὰ δὲ γάνει αὐτόθ.

ἀποδιασκελισμός τό, ἀμάρτ. ᾿ποδοσκελισμός Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιασκελίζω. Διὰ τὸν τύπ. ᾿ποδοσκελισμός ἰδ. ᾿ποδοσκελῆς ἐν λ. ἀποδιασκελῆς.

Ἀποδιασκελῆς 2, ὁ ἰδ.

ἀποδιασκελῶμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιασκελώνω.

Ἀποδιασκελῆς 1, ὁ ἰδ.

ἀποδιασκελωματῆς ἡ, ἀμάρτ. ἀποδιασκελωματῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποδιασκελῶμα καὶ τῆς καταλ. -εῖα.

Ἀποδιασκελῆς 1, ὁ ἰδ.: Ἐσένα δὰ ἡ ἀποδιασκελωματῆς σου ᾿ναι φόβος τρόμος! Ἀποπὰ ὡς τῶν δεινὰ εἶναι μὲν ἀποδιασκελωματῆς (ἀποπὰ = ἀπεδῶ). Ἀποπὰ ἴσαμε τὴν Παναγία πόσες ἀποδιασκελωματῆς τὸ κάνεις;

ἀποδιασκελωμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιασκελώνω.

Τὸ νὰ διαστείλῃ, νὰ ἀνοίξῃ τις τοὺς πόδας: Ὡ καμένη, ἔνας ἀποδιασκελωμός! Μωρή, συμμάζωξε τὰ ποδάρια σου, γιὰ εἶναι ἀροπῆς νὰ σὲ δῇ κάνεις!

ἀποδιασκελώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ᾿ποδιασκελώνω Κρήτ. ᾿ποδκιάδ-δελών-νω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διασκελώνω.

Διανοίγων πολὺ τοὺς πόδας καθήμενος ἢ βαδίζων ἐνθ' ἄν.: Ἐμαθες νὰ ᾿ποδκιάδ-δελών-νης μέσ' ᾿ς τὴν στράταν Κύπρ. Ἰάδα κ' ἐποδιασκελῶσες καὶ κάθες' ἔτσά κ' εἶσαι σιχαμός; (Ἰάδα = διατί) Ἀπύρανθ. Ἀποδιαδ-δελωμένη κάθεται αὐτόθ. Πορπατεῖ ᾿ποδκιάδ-δελωμένος (μὲ μεγάλους βηματισμούς) Γερμασ. || Φρ. Ἡ δεινὰ ἐποδκιάδ-δέλωσέν του (τοῦ παρεδόθη) Κύπρ.

ἀποδιασκελωτῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ᾿ποδκιάδ-δελωτῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδιασκελωτός.

Μὲ διεστώτα τὰ σκέλη: Ἡ δεινὰ κάθεται ᾿ποδκιάδ-δελωτῆς.

ἀποδιασταυρώνω ἀμάρτ. ᾿ποδιασταυρώνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διασταυρώνω.

Ἀνακόπτω τὸν δρόμον τινός πορευομένου ἢ τρέχοντος παρεμβαλλόμενος ὡς ἐμπόδιον.

ἀποδιαφεντεύω ἀμάρτ. ἀποδιαφεντεύω Κρήτ. ἀποδιαφεντεύω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διαφεντεύω.

Ἀποκτῶν ἐκ κληρονομίας περιουσίαν κινητὴν ἢ ἀκίνητον ἀναλαμβάνω τὴν διεύθυνσιν καὶ διαχειρίσιν ταύτης: Ἐγὼ δὰ τ' ἀποδιαφεντεύω τὰ πράματά σου (δὰ = θά). Πῶς τ' ἀποδιαφεντεύγει τοσανὰ πλούτη; Ποιὸς δὰ τοὶ ᾿ποδιαφεντεύει τοσεὰ κληρονομίες;

ἀποδιαφωτίζω Κρήτ. (Μύρθ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ᾿ποδιαφωτίζω Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. ἀποδιαφωτῶ Κρήτ. (Μύρθ. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διαφωτίζω. Διὰ τὴν διὰ δύο προθέσεων δήλωσιν τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 63, ἐνθα καὶ γνώμη

τοῦ ἰδίου περὶ τῆς ἐκ τοῦ *ὑποδιαφωτίζω προελεύσεως τοῦ ρ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Ε 864 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.)

Κατὰ γ'. πρόσωπ., ὑποφώσκει, ἀρχίζει νὰ ξημερώνῃ ἐνθ' ἄν.: *Ἐφρυγα ὡς ἀποδιαφώτιζε Κρήτ. Εἶδα ὦρα σηκώθηκες; — Ὅθεν ἐποδιαφώτιζε Ἑμπαρ. Ὅθεν ἐποδιαφώτιζε, σηκωθήκαμε καὶ 'ς τὴν Χελιδονεὰ μᾶς ἤδωκεν ὁ ἥλιος Κρήτ. Σήκω νὰ φύγωμε, γιατί ἀποδιαφωτῖ αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «ἐπέρασεν ἡ νύχτα τῆς μέσα 'ς τοὶ ζάλες 'κεῖνες | κ' ἡ μέρα 'ποδιαφώτιζε κ' ἦρθαν τοῦ ἡλιοῦ οἱ ἀχτῖνες». Συνών. χαράζει (ἰδ. χαράζω).*

ἀποδιαφώτισμα τό, Κρήτ. (Νεὸ Χωρ. κ.ά.) Λεξ. Πρω. Δημητρ. 'ποδιαφώτισμα Κρήτ. — Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαφωτίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ. = λυκόφως.

Κατὰ πληθ., λυκαυγὲς ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἀποδιαφωτίσματα δὰ 'ρθῶ 'ς τὸ σπῖτι σας Νεὸ Χωρ. || Ἄσμ.*

Δελόγος ἐξεκίνησε, ταχὺ ἐπῆρε πέρα, μέ τ' ἀποδιαφωτίσματα καὶ ὡς χαράσσ' ἡμέρα (δελόγος = εὐθύς) Κρήτ.

Μηδὲ καὶ τὰ μωρὰ παιδιὰ δὲ δρών 'ς τὸν Ἄδην γάλα, τὴ νύχτα κλαῖν γιὰ τὸ βυζὶ καὶ τὴν αὐγὴ γιὰ πιάσμα καὶ τ' ἀποδιαφωτίσματα γιὰ τὴ γαημένη μάννα αὐτόθ. Συνών. ξημέρωμα, χάραμα.

ἀποδιβολίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διβολίζω.

Ἀποπερατῶ τὸ διβόλισμα, τὴν δευτέραν ἀροτρίασιν τοῦ ἀγροῦ: *Μ' ἀποδιβόλισές το πγά; — Ναί, ἀπὸ χιτὲ βράδν εἶν' ἀποδιβολισμένο (ἐνν. τὸ χωράφι).*

ἀποδιβολισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιβολίζω.

Ἀποπεράτωσις τοῦ διβόλισματος, τῆς δευτέρας ἀροτριάσεως τοῦ ἀγροῦ: *Σ' τὸν ἀποδιβολισμό θὰ 'ρθῶ 'ς τὸ χωράφι, γιατί ἔχω μιὰ 'υχρὰ δουλειὰ ('ς τὸν ἀποδιβολισμό = ἀφοῦ τελειώσει τὸ διβόλισμα, μιὰ 'υχρὰ = ὀλίγη ἐργασία).*

ἀποδιγοῦμαι Μποὲμ Ἀγριολοῦλ. 43.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διηγοῦμαι.

Περατῶ τὴν διήγησιν: *Σὰν μ' ἀποδιγγήθηκε τὰ βάσανά του κτλ.*

ἀποδίνω, ἀποδίδω Ἀθῆν. Ἀντικύθ. Κρήτ. (Βάμ. Ἑμπαρ. Ρέθυμν. Σητ. κ.ά.) ἀποδίνω Ἀθῆν. Ἀντικύθ. Κάμπ. Πελοπ. (Μάν.) Ρόδ. Χίος κ.ά. — ΓΜπακάλ. Καναγκ. Καστορ. 41 Κορ. Ἀτ. 2,57 κέξ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπονδίνου Λέσβ. Μακεδ. ἀπαδίνου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) ἀπαδένου Στερελλ. (Ἀράχ.) 'ποδίνω Κρήτ. ἀποδοῦδω Κρήτ. ἀποδιῶ Κύπρ. (Λάρν. κ.ά.) ἀποδίγω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) 'ποῖδω Σύμ. 'ποδώνω Σμύρν. 'ποδών-νω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Σύμ. — ΔΛιπέρτ. Τζωπρ. Τραοῦδ. 1,112.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποδίδωμι. Οἱ τύπ. 'ποδώνω 'ποδών-νω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόδωσα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἔζωσα - ζώνω, ἔχωσα - χώνω, ἔστρωσα - στρώνω κττ. Ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 37. Ὁ τύπ. ἀπαδίνω κατ' ἐξακολουθητικὴν ἀφορμ.

Α) Μετβ. 1) Δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀποδίδω Κάμπ. — Κορ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. || Ἄσμ.

Νὰ πάρετε τὰ ροῦχα μου μετὲ καὶ τ' ἄρματα μου, τῆς μᾶς μου ν' ἀποώκετε τῆς ἁπονῆς μου μάννας (μετὲ=μαζί, μᾶς=μητρὸς) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. Δ477 «οὐ δὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε». 2) Περατῶ τὴν παράδοσιν ἀντικειμένων τινῶν Ἀθῆν. Λέσβ. κ.ά.:

Σήμερα τ' ἀπόδωκα τὰ βιβλία Ἀθῆν. 3) Παραχωρῶ, ἐπιτρέπω Μακεδ.: Ἄσμ.

*Μὲ τ' ἀπονδίνης, μπέη μου, νὰ ἔβγουν 'ς τοῦ κριββάτι; (κριββάτι=εἶδος ἐξώστου). Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 1,144,2 «ὅταν κάκεῖνοι ταῖς αὐτῶν ἀποδῶσι πόλεσι, μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι». 4) Μεταφέρω πηλὸν εἰς τοὺς κτίστας, ὑπηρετῶ ὡς ἀποδότης Πελοπ. (Μάν.): *Τί κάνει ὁ δεῖνα; — Ἀποδίνει. Συνών. ὑπουργεύω. 5) Ἀποβάλλω, χάνω, ἐπὶ ὑφάσματος ἀποβάλλοντος τὸ χρώμα του Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ἀποβάλλω 1β, ξεθωρεάζω. 6) Ἀποβάλλω τὸ τρίχωμα, ἐπὶ ζώου Πόντ. (Σάντ.): *Τὸ μουλάρι ἀποδὶ' (ἐκ τοῦ ἀποδίδει). 7) Παραδίδω τὴν ψυχὴν, ἐκπνέω Ἴων. (Σμύρν.) Σύμ. Πάνω ποῦ θέλεν νὰ 'ποδώκῃ πρὸν τὸ θεριό, λέει του (ἐκ παραμυθ.) Σύμ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ ἐν μεταγν. ἐπιγραφῇ, ἰδ. IG XIV 1607, 3 «εἶτα ἀποδοῦσα κεῖμαι ἐν τύμβοις» κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικ. πνεῦμα ἢ ψυχῇ. Συνών. παραδίνω.***

Β) Ἀμτβ. 1) Καταλήγω, καταντῶ συνήθως ἐπὶ κακοῦ Ἀντικύθ. Κρήτ. (Βάμ. Ἑμπαρ. Ρέθυμν. Σητ. κ.ά.) — Κορ. Ἀτ. ἐνθ' ἄν.: *Μωρέ, πῶς ἐπόδωκες ἐτσά; Κρήτ. Γιὰ δέτε με πῶς μ' ἔχει ἀποδομένο ἡ φτώχεια! αὐτόθ. || Παροιμ. Ὅποιος πολλὰ ψηλὰ πετᾷ 'ς τὰ χαμηλὰ 'ποδούδει (ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινοῦται) Κρήτ. || Ἄσμ.*

Ὁ νοῦς κ' ἡ γνῶσι εἶναι κοδὰ καὶ λέει ὁ νοῦς τῇ γνῶσις, κάνε καὶ σὺ ἀγαπητικεῖα νὰ δῆς πῶς θ' ἀποδώσης Βάμ.

Γιὰ δέ με πῶς ἐπόδωκα καὶ γνωριμὰ δὲν ἔχω!

Ἑμπαρ.

Ἐπομονή κ' ὑπομονή κι ὡς πότε ν' ἀπομένω; γιὰ δέτε ἡ ὑπομονή πῶς μ' ἔχει ἀποδομένο!

Ἀντικύθ. Ἡ λ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ καταλήγω καὶ εἰς κείμενα μεσ. τοῦ 10 αἰῶνος. Ἰδ. Ν. Ἑλληνομν. 9 (1912) 121 στ. 20 «Ἔστι δὲ ὁ περιορισμὸς τοῦ μοναστηρίου καὶ ἡ διατήρησις οὕτως. Ἀπὸ τὸν βαθὺν βιρὸν τοῦ Ξηροκάστρου καὶ ἀνατρέχει τὸν ποταμὸν καὶ ἀκκουμβίζει τοῦ Ζωγράφου ἄνωθεν... καὶ ἀποδίδει εἰς τὴν ἄρκον». 2) Ἐξαντλοῦμαι, καταβάλλομαι, φθειρομαι, ἀπαυδῶ Ἴων. (Σμύρν.) Κρήτ. Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Ρόδ. Σύμ. Χίος — ΔΛιπέρτ. ἐνθ' ἄν.: *Ἐπεσεν σὰν πεθαμ-μένος κ' ἐποκοιμήθη βαρβά, γιατί ἐπόδωκεν ὅστερ' ἀπὸ τὸσον ἀγῶνα Σύμ. Ἐπόδωκεν ὁ ἄρρωστος (ἀπώλεσε τὰς τελευταίας αὐτοῦ δυνάμεις) Χίος Μέν με θωρῆς τῇ ἄρκισα τῷ ἐγῶ νὰ 'ποδών-νω Κύπρ. Τὰ βούδκια μου φέτι ἐμείναν ἀτάιστα τῷ ἐποώσαν τῶαί τὰ δγκὺ αὐτόθ. Ἀπὸ τὴ σκάσι τῇ ἐπόδωκε καὶ δὲ βορεῖ νὰ σαλέψῃ Κρήτ. Ὁ γάδαρος ἐν-νὰ 'ποδώσῃ τῶαί νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὸ γομάριν του 'ς τὴν μέσην στράταν (ἐν-νὰ = θενὰ) Κύπρ. || Ἄσμ.*

Πουλλιά, μὴ γελαῖθῃτε, κι ἀηδόνια, μὴ λαλήτε κ' ἡ-ῖ-ἀγαπῶ ἐπόδωκε κι ὅλα μὲ λυπηθῇτε

Κρήτ. — Ποίημ.

*Ἐποδών-νεις πκεῖν τῷ ἐν ἡμπορεῖς τῶαί κουτσουφλῆς ὀμπρός σου ΔΛιπέρτ. ἐνθ' ἄν. β) Μεταφ. ἐπὶ καιροῦ, ἀποβάλλω τὴν ἔντασιν, τὴν ἰσχὺν Κύπρ. (Λάρν.): Γνωμ. Ὁ Γεννάρις 'ποδιᾶ, ὁ Φεβράριος -ι-γτέρνει τῷ ὁ Μάρτις ἔβαλεν τὴν βόδ-θαιναν 'πουκάτω 'ς τὸ χαρτῶν (μέγας λέβης). Συνών. ξεθωραίνω. 3) Προσφέρω, ἀποδίδω (ἡ σημ. αὕτη ἐξειλίχθη ἐκ τῆς ἀρχ. μετβ. χρήσεως τοῦ ρ. ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ παράγειν, ἀποδίδειν, ἐπὶ τῆς καλλιεργουμένης γῆς) Πβ. Ἡρόδ. 1,193 «τὸν δὲ τῆς Δήμητρος καρπὸν ὦδε ἀγαθὴ [ἢ Βαβυλωνίη χώρα] ἐκφέρειν ἐστί, ὥστε ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδίδοι» Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Δούλιφα δούλιφα σήμιρα, δὲ μ' ἀπαδίν' ἡ δ'λεῖα. Τ' μάρμαμα μ'**

